

[Pakko vaan päästä puhumaan!](#)

Ookhei. Tiiän että tästä tulee tosi sekava! En tiä että mitä on käyny, en tiä miks kaikki tuntuu tältä. Meillä on aina ollut tosi tiukat säännöt. Jos tulee minsan myöhässä kotiin, voi saada viikon arestia. Kavereitten pitää lähteä tasan 19 tai tulee huutoa. Klo 20 pitää olla sängyssä ja nukkua. On paljon muutakin mutta en jaksa kaikkea tähän laittaa. Noihin sääntöihin menee hermot. Oon 13 ja mun pitää nukkua kasilta?! Sitten kun olin 6lk eli viimevuonna mun pappa kuoli. Se oli ihan hirveää. Itken edelleen. Laitan sille viestiä. Kukaan ei ota "tosissaan" sitä että se satuttaa yhä. Oon puhunu kuraattorille siitä, mutta nehän vaa kyselee ketä kuuluu perheeseen ja mitä harrastaa?. Mä oon aina tullut toimeen kaikkien kanssa, mutta mulla on ollut yksi kaveri. Yhtäkkiä nelosella kukaan ei enää halunnut olla mun kanssa. Mulla oli yksi henkilö kenen kanssa olla esim koulussa. Tuohon ihmiseen tutustuin eskarissa. Ei kuitenkaan oltu samalla luokalla. Nyt (seiskalla) mulla oli koulujen aluksi paaaljon kavereita. Nyt en tajua mitä tapahtu, mutta viikossa menetin KAIKKI. Jopa mun parhaan kaverin. Ne vaan alko oleen wannabe kovisten kanssa. Oon sellanen joka ei esim koulussa halua tehdä mitään kiellettyä. Ja oon kuulemma epäluotettava kun jaan mun mielipiteet äitille (puhun tästä lisää kohta) ja en valehtele. Joten nyt mulla ei ole ketään. En voi puhua kenellekkään just nyt! Äiti veti välit just kaikkiin sukulaisiin (Tai no lähisukulaisiin), toiset isovanhemmat on haudassa ja tosiaan menetin KAIKKI kaverit. Äiti ja iskä on koko ajan töissä ja kun ne tulee sieltä, ne vaan huutaa. Koulussa menee paskasti mutta en voi kertoa kellekkään. Oon sellanen ihminen, jonka pitää jakaa kaikki jollekin. Sain just omia lemmikkejä. Stressaan koko ajan että onko niillä kaikki ok. Sain siis kaks kesyhiirtä. Yritän nyt totuttaa ne muhun, niin niistä tulee mulle ainoat kaverit. Tästä tuli aika pitkä mutta oli pakko purkaa tää johonkin!